

Tyskland og Sydafrika: En anderledes klimaforandring

10. januar 2024

Nu, i begyndelsen af det nye år, er verden klar til at tale og høre om Zepp-LaRouches Ti Principper. Schiller Instituttets "Ti Principper"-tekst, der nu har cirkuleret i mere end et år, har altid haft til hensigt at katalysere en reaktion fra enkeltpersoner og institutioner og skabe en tidssvarende dialog mellem civilisationer og kulturer, der er fuldstændig utænkelig for de transatlantiske nationers afstumpede diplomati. Nu, med samvittighedserklæringerne fra jødiske borgere i Israel, herunder Knesset-medlemmer, der tilslutter sig Nelson Mandelas Sydafrikas begæring af en undersøgelse af, om Israel begår folkemord i Gaza ved Den Internationale Domstol; nu, med titusinder af landmænd, der går på gaden i Tyskland for at kæmpe for deres nations bedste; nu, hvor der skabes nye alliancer mellem nationer som Kina, verdens hurtigst udviklende videnskabelige magt, og Bolivia, som ønsker at drive sit folk frem til lighed med alle andre på planeten – nu kan dialogen om de ti principper for alvor indledes.

Potentialet for ægte, varig og positiv forandring, som det kommer til udtryk i BRICS Plus-landenes økonomiske og politiske handlinger og i denne uges nationale røre i de tyske gader, er åbenlyst i hele verden. Der er selvfølgelig også forandringer af negativ, voldelig karakter, som udvidelsen af unødvendig krigsførelse i hele verden. Mere bemærkelsesværdigt er det dog, at der sker en ændring fra et døende system til et, der er ved at blive født, men som endnu ikke er her, og krigene og de finansielle krige er ofte reaktioner på dette. Der er to veje, som verden kan gå for at opnå systemisk, langsigtet, planetarisk forandring: Der er vejen for dem, der tror på magt, og der er vejen for dem, der tror på tvang.

Resultaterne af at vælge tvangens vej er det, vi har set i Gaza, i Ukraine, Syrien, Irak, Libyen, Afghanistan; det vi tidligere så i Første og Anden Verdenskrig, og nu, hvor den tredje truer os. Hvad med den anden vej? Hvad er karakteren af en type magt, som er anderledes end tvang? Der er en magt i tilgivelse, i barmhjertighed, i forsoning – men er den større end tvangens, og hvis ja, under hvilke betingelser?

Pave Frans, en af de få transatlantiske ledere, som præsident Vladimir Putin sendte en jule/nytårshilsen til, foreslog i sine nytårsbemærkninger til Vatikanets diplomatiske korps, at den katolske kirke "kickstarter" en mobilisering omkring "jubilæumsåret 2025" nu i januar 2024. "I år forbereder Kirken sig på det hellige år, der begynder næste jul.... I dag, måske mere end nogensinde, har vi brug for et helligt år." De, der kender til begrebet jubelår, ved, at i den tradition skulle alle slaver frigives, al gæld skulle eftergives, og folk skulle søge tilgivelse og forsoning med fjender. Jubilæumsbegrebet er dybt rodfæstet i jødedommen, måske endda mere end i kristendommen, med dens syvårige cyklus, kaldet sabbatåret; hvert syvende år gælder den samme praksis – frigivelse af slaver, gældseftergivelse. Efter syv sådanne cyklusser, eller 49 år, kaldes det 50-året for "jubelåret".

Men uafhængigt af de jødiske eller kristne bekendelser kan vi finde en sådan idé i selve grundlaget for den vestlige civilisation, i Solon af Athens store digt fra det 5. århundrede f.v.t., Den athenske forfatning, som bringes i uddrag her:

Dette befaler min sjæl mig at lære athenerne:

En dårlig forfatning skaber uro i samfundet,

Men en god viser orden og sammenhæng,

Når den lægger bånd på forseelser.

Den glatter det ujævne ud; den kontrollerer grådighed, dæmper

overmod,

Og udtørrer frugterne af hensynsløse impulser.

Den tager skæve domme og gør dem lige,

Blødgør arrogante gerninger, standser oprørske handlinger,

Og stopper galden fra alvorlige stridigheder. Alt under indflydelse af den,

Alt for menneskeheden bliver helt og klogt.

Friedrich Schiller skriver i sit historiske studie "Lycurgus' og Solons lovgivning":

"Det athenske folks tilstand på den tid var yderst beklagelig. Den ene klasse af mennesker ejede alt, den anden derimod slet intet; de rige undertrykte og udnyttede nådesløst de fattige.. For de beløb, de lånte, måtte de betale enorme renter, og hvis de ikke betalte til tiden, blev de først tvunget til at sælge endog deres jord til deres kreditorer. Når de ikke havde mere at give, men alligevel skulle leve, blev de tvunget til at sælge deres egne børn som slaver, og til sidst, når også denne udvej var udtømt, tog de kredit med sikkerhed i deres egen person og måtte acceptere at blive solgt som slaver af deres kreditorer....

"Solons far havde været en meget rig mand, men havde reduceret sin formue gennem velgørenhed, og den unge Solon måtte blive købmand i sine unge år. Hans ånd blev beriget af de rejser, som denne form for liv gjorde nødvendige, og af samværet med fremmede folkeslag, og hans geni udviklede sig i bekendtskabet med fremmede landes vismænd. ...

"Den første handling, hvormed han begyndte sit arbejde, var det berømte edikt, kaldet seisachtheia, eller frigivelsen, hvorved al gæld blev annulleret, og det samtidig blev forbudt, at nogen i fremtiden skulle have lov til at låne på sin egen person."

Dette er ideen om magt, forskellig fra ideen om tvang. Digteren Solon reciterede en ny form for republik fra grunden. Og for at demonstrere princippet om magt, snarere end "lovens bogstav og regel", gik Solon frivilligt i eksil fra magten i ti år, så det athenske folk ville forstå, at forfatningen var deres, ikke hans. Denne "prometheiske" handling, og tankerne bag den, viser, hvorfor Solon blev kaldt "lovgiveren." Lyndon LaRouche skriver i sin "In Defense of Strategy" fra 2000:

"Siden Solon af Athens eksemplariske reformer har de strategiske principper, der er forbundet med den globalt udvidede europæiske civilisations historie, reduceret de væsentlige spørgsmål om statskunst, herunder krigsførelse, til en aksiomatisk forskel mellem de to aksiomatisk uforenelige opfattelser af samfundet. Den ene, den klassiske republikanske forestilling, der udtrykker den klassiske græske tradition inden for videnskab og kunst, har været en politik, der fremmer en sandfærdig og retfærdig indsats for den generelle velfærd for alle mennesker og deres efterkommere, ved hjælp af menneskehedens øgede magt over naturen. Den modsatte, såkaldt romantiske opfattelse i statskunst og kunst, som i det gamle Babylon, Tyros, Delfi-kulten fra den pythiske Apollon og det hedenske Rom, har været styret af en relativ opfattelse, et oligarki og dets tilknyttede følge af lakajer, over et flertal af en menneskehed, der er degraderet til status som rent menneskeligt kvæg.

"Den moderne, suveræne nationalstatsrepublik, som den er beskrevet i den amerikanske Uafhængighedserklæring fra 1776 og i præambelen til den føderale forfatning fra 1789, tilhører den første type; det britiske imperium, siden George I's tronfølge, har været et eksempel på den anden type."

De grundlæggende dokumenter og principper, der formulerede USA, hvoraf de fleste ikke længere undervises i det amerikanske skolesystem, kommer fra den samme "lovgiver"-kilde som Solons forfatning, eller den Westfalske Fredstraktat fra 1644-48, eller Helga Zepp-LaRouches Ti principper for en ny

international strategi- og udviklingsarkitektur. Sådanne ideer kan ikke blot knyttes til jorden et bestemt sted. Uafhængighedserklæringen, som man for nylig hørte i ordene fra det israelske medlem af Knesset, Olef Cassif, der krævede at stå sammen med Sydafrika i dets søgen efter sandheden ved Den Internationale Domstol, viser, hvordan magtens vej betrædes i stedet for tvangens. "Når regeringen handler imod samfundet, staten og dens borgere, især når den ofrer dem og begår forbrydelser i deres navn på alteret for at opretholde sin eksistens, er det min ret og endda min pligt at advare om dette og gøre alt, hvad jeg kan inden for loven for at stoppe det." Det var Cassifs egen originale, spontane omskrivning af det princip i Den amerikanske Uafhængighedserklæring, der insisterer på, at: "Men når en lang række overgreb og magtmisbrug, der altid forfølger det samme mål, viser en plan om at reducere dem under absolut despoti, er det deres ret, det er deres pligt, at kaste en sådan regering af sig og sørge for nye vagter for deres fremtidige sikkerhed..."

Med rapporten, der blev offentliggjort den 29. december i The Guardian, og som beskriver, hvordan og hvorfor 500.000 flere palæstinensere sandsynligvis vil dø i løbet af det næste år i Gaza på grund af ødelæggelsen af sundhedsvæsenet, er modige stemmer begyndt at blive hørt i det jødiske samfund, stemmer, der måtte tale som vidner til deres forfulgte og endda udryddede forfædre, og fra hvem historien ikke ville forvente andet. Times of Israel rapporterede, at "tabene i Gaza har udhulet den jødiske enighed, og det samme har retorikken fra nogle højreorienterede medlemmer af premierminister Benjamin Netanyahus koalition." Americans for Peace Now sagde: "Af hensyn til civilbefolkningens sikkerhed og velbefindende i Israel og i Gaza må Biden-administrationen presse Israel til øjeblikkeligt at indstille fjendtlighederne og gå fra krig til fredsskabelse."

Flere af disse udtalelser kan læses nedenfor.

Ja, der er klimaforandringer – men ikke af den type, som kong

Charles plaprer løs om. De klimaforandringer, som nu har fyldt Tysklands gader med tusindvis af traktorer og lastbiler og hundredtusindvis af mennesker, genfindes i mange andre lande. Og klimaet er bestemt ved at blive varmere, på en ubehagelig måde for nogle.

Det er store ideer som Oase-planen og de mange andre økonomiske forslag fra Lyndon LaRouche og hans medarbejdere, sammen med vores ideer om videnskab og kultur, der giver os evnen til at komme i forgrunden på dette tidspunkt. De, der kaster sig ud i forandringens malstrøm, som organiserer sig i verdens gader og udfordrer andre borgere til at have modet til at ændre deres aksiomer, til at "tilslutte sig jubilæet" og befri menneskeheden og nationerne fra ubetalelig gæld og fra slaveri – lønslaveri eller slaveri uden løn – er den fremtidige magt.

Det er den magt, som vores modstandere ikke har og ikke kan besidde. Saltvandsfisk, der er placeret i et ferskvandsmiljø, er i fare. Med vores løsningsorienterede ideer og evnen til at kommunikere dem til andre, er vi i stand til at skabe et frisk hav af ideer, som fiskene i den gamle orden ikke kan svømme i. Det er skabelsens og produktivitetens kraft, der er større end nogen lovregel eller magtinstans, der nogensinde vil eksistere. Vi kan vælge at være de lovgivende, de måske ikke erkendte, men ikke desto mindre effektive lovgivere i verden.

Foto: Statue of Solon of Athens in the Library of Congress, Washington D.C. (EIR)